

for *foreløbige Loves Udstedelse* fandt Landstingsflertallet det urigtigt at foreskrive andre Betingelser i saa Henseende end dem, der direkte fremgik af Grundlovens udtrykkelige Forskrift om Betingelserne for Udstedelsen af en *foreløbig Lov*, hvorimod Folketingsflertallet ansaa det for rimeligt ogsaa at paalægge Ansvar, naar Ministeren havde vidst eller maattet vide, at den *foreløbige Lov* ikke kunde ventes stadfæstet.

Selv om disse Spørgsmaal nu har mindre Betydning, efter at det ved Grundlovsændringen af 1915 maa antages fastslaaet, at provisoriske Finanslove ikke længer kan gives, var det dog efter Regeringens Mening stadig af stor Vigtighed — navnlig for saa vidt angaar Ministrenes Ansvar for ubevilgede Udgifter Afholdelse — at finde den rette Løsning, og Bestemmelser i begge de nævnte Henseender er optaget i § 7, a og b. Den i Litra c indsatte Ansvarsregel fandtes ogsaa i de tidligere Forslag, men er nu noget snævrere formuleret (jfr. Udtrykket »klart henhører under«).

§ 7. I Overensstemmelse med de foranstaaende Regler paadrager en Minister sig Ansvar:

- a. hvis der *opkræves Statskat* eller *afholdes Statsudgifter*, der *ikke* har saadan *Hjemmel*, som Grundlovens § 42*) kræver, og vedkommende Minister dermed har haft til Hensigt at unddrage Kongen eller Rigsdagen Afgørelsen med Hensyn til den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse eller har vidst eller burdet vide, at han ikke kunde faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb godkendt af Kongen og Rigsdagen; en Minister paadrager sig dog ikke Ansvar for Afholdelsen af en Udgift, naar denne har været nødvendig af Hensyn til Statsstyrelsens forsvarlige Førelse;
- b. hvis der er udstedt en *foreløbig Lov*, uden at Tilfældet er særdeles paatrængende, eller paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, eller af et saadant Indhold, at det strider mod Grundloven. Det samme gælder, hvis Loven er af en saadan Beskaffenhed eller udstedt under saadanne Omstændigheder, at den eller de Ministre, der bærer Ansvar for dens Udstedelse, har vidst eller dog maattet vide, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen, eller — hvis den *foreløbige Lov* efter sin Beskaffenhed ikke krævede Stadfæstelse — at dens Udstedelse ikke

*) Se Noten Side 349.